

Ст. К.

Геройството на Мао Динъ

По склона на една планина, която препрѣчваше пътя на японцитѣ при нахлуването имъ въ мирния Китай, лагеруваха японски войски. Най-близката тѣхна задача бѣше да завзематъ по-високитѣ върхове и да спратъ движението на добре организиранитѣ китайски доброволчески чети, които се криеха въ планината и съ честитѣ си нападения причиняваха на японскитѣ тилови отреди значителни загуби.

Въ политѣ на планината, добре прикрито, се гущеше едно малко китайско селце.

Отъ време на време японски самолети прелитаха надъ селцето, хвърляха бомби и всѣваха страхъ въ мирното население. Наплашени селянитѣ-китайци, щомъ дочуеха брѣмчане на самолетенъ моторъ, бѣгаха къмъ планината и намираха подслонъ въ нейнитѣ скалисти разклонения.

Въ стара, грижливо поддържана кжщурка край междуселския пътъ живѣеха двама братя. По-голѣмиятъ братъ, на име Мао Динъ, бѣше шофьоръ при една християнска мисия, а по-малкиятъ, който се казваше Пенъ Тинъ, работѣше въ съседния чифликъ на единъ богатъ земевладѣлецъ.

Една нощъ братята бѣха събудени отъ голѣмъ шумъ край тѣхната кжща. На вратата имъ силно и нетърпеливо се чукаше. Тѣ отвориха капацитѣ на прозореца и видѣха нѣколко японски войници въ пълно въоръжение. Изподъ дългитѣ имъ войнишки наметки се подаваха остритѣ ножове на тѣхнитѣ пушки.

— Дяволъ ще ви вземе! — развика се единъ отъ